

Wat je wil

Het werk had ons naar een beurs in Tokyo gestuurd. Al twee dagen zat ik op een kruk in de hal. Buiten veertig graden binnen mensen die ik niet kon verstaan en jetlag. Normaal blijf ik op kantoor bij dit soort dingen maar het management had het idee dat de Japanners graag een technisch iemand zagen. Dat was dus niet waar. Het ontcijferen van het Japans op onze eigen stand was na een dag al niet leuk meer.

Mijn collega Michel had ook niet veel te doen. Een echte verkoper, strak in het pak, geschoren, haar netjes in model. Op de zaak hadden we niet veel met elkaar te maken en hier hadden we niets om over te praten. Op de tweede dag, onderweg naar buiten vroeg hij opeens of ik zin had iets anders te doen. De dag ervoor waren we direct naar onze eigen kamers in het hotel gegaan. "Iets wat we alleen hier kunnen doen." Zei ik. Michiel zei dat hij wel wat wist en nam mij mee. Eerst een stuk met de metro en vanaf daar smalle hete steegjes in.

Het was best wel een stukje lopen vanaf het station. Heen en weer tot we in de goede aankwamen. Het straatje was net breed genoeg voor een auto, mensen die in een nette rij voor een portiek stonden te wachten. Michiel en ik liepen de rij voorbij om achteraan te gaan staan. In de opening zag ik alleen een trap omhoog. Vergeelde tegeltjes op de muren.

Binnen zag er niet veel beter uit. We moesten drie trappen op en de ingang was een open deur met een klapbord ernaast. Een klein zaaltje met ongeveer tien tafels met stoelen. De mensen zaten in stilte te eten en verder hoorde ik alleen een soort gebrom. Dit kwam van een kant van het restaurant. Daar stond een soort container. Groot en wit met ronde hoeken alsof het een hele grote Amerikaanse koelkast was. In het midden van de container zat een luik. Het ging open en een ober pakte het dienblad dat eruit kwam.

Met het dienblad op een hand liep hij naar ons toe en bracht hij ons naar een lege tafel. Van het blad kreeg ik een groot glas water en Michiel een groene thee set. Met de warmte dronk ik het waterglas bijna meteen leeg. Michiel slurpte voorzichtig van zijn thee. Het was verder zo stil dat ik niet durfde te vragen of hij hier eerder geweest was. Toen hij de thee op had verscheen de ober weer met een nieuw dienblad. Een voor een werden schaalpjes met verschillende kleine Japanse gerechten voor hem neergezet. Als laatste kreeg hij eetstokjes en een nieuwe kop thee. Mijn lege waterglas werd weggehaald en een volle kwam in de plaats.

Michiel begon meteen te eten. Met zijn stokjes pakte hij kleine dingen uit de schaalpjes. Dipte ze in saus en at ze in een hap op. Tussendoor nam hij kleine slokjes van zijn thee en keek hij mij met een grijns aan. Ik dronk maar wat van het ijskoude water. Met zijn schaalpjes bijna leeg had ik er genoeg van. Na zijn laatste slok thee wilde ik opstaan maar de bediening verscheen weer, nu twee mensen met dienbladen. De eerste wisselde de lege schaalpjes voor volle met nieuwe dingen en schonk thee in. De ander zette een dienblad voor mijn neus neer en liep weg.

Op het dienblad voor mij een bord met een burger. Ik kreeg geen bestek of thee maar een groot glas drinken. Voorzichtig pakte ik het op en nam een slokje. Zoals ik dacht, Cola, met ijs. De prik tintelde in mijn mond. Michiel begon weer met zijn stokjes in schaalpjes te prikken. Ik had twee handen nodig om de burger op te pakken. Het broodjes was niet hard of zacht en ik voelde de komkommer weg schuiven. Voorzichtig bracht ik het naar mijn mond om de eerste hap te nemen. Eerst tomaat en het broodje toen knisperde ik door de komkommer. Zachter door het vlees en als laatste de sla. De

smaak van ketchup en mayonaise maakte het af. Kauwen, slikken en dan de tweede hap. De komkommer die weer bijna ontsnapt.

Na een paar happen moest ik het even weleggen om op adem te komen. Na een paar slokken cola was de volgende hap nog beter. Het smaakte het beste als ik een paar happen nam en dan weer wat dronk. De burger was groot maar niet groot genoeg. Hij was veel te snel op. Na mijn laatste slok leunde ik achterover om wat bij te komen. Michiel zat mij aan te kijken met de lege schaaltes voor hem. Weer wat op adem knikte ik naar hem en stonden we tegelijkertijd op. Hij liep voor naar de uitgang en betaalde voor ons allebei. Buiten was het schemerig en al wat afgekoeld. De rij stond nog steeds in het straatje. De rest van de avond, onderweg terug naar het hotel hebben Michiel en ik niets meer tegen elkaar gezegd.